

Raben en Calli keren terug naar Kironos, waar ze zich aansluiten bij het geheime verbond dat door de oudste zoon van de voormalige Heerser geleid wordt; Enzor verzet zich samen met zijn jongere broer Arden tegen de ideeën van hun vader en de monnik Himmondar, en probeert met de hulp van een aantal bevriende gardisten eigen plannen te verwezenlijken.

Omdat alles erop wijst dat de Drie Geleerden intussen hun Orbis hebben verlaten en onderweg zijn naar de hoofdstad, om daar vandaan de macht over de Zeven Eilanden te grijpen, lijkt een krachtmeting onvermijdelijk...

Zilverbloed is het vijfde en laatste deel van *De Kronieken van de Zeven Eilanden*.

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 758 0

9 789051 167580

MARIËTTE
AERTS

ZILVERBLOED

MARIËTTE AERTS

ZILVERBLOED

De Kronieken van de Zeven Eilanden

Boek 5

DE VIER WINDSTREKEN

Mariëtte Aerts

ZILVERBLOED

De kronieken van de Zeven Eilanden
Boek 5

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2019 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Mariëtte Aerts
Omslag en kaart van JeRoen Murré
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283, 284 / ISBN 978 90 5116 758 0

Niets uit deze uitgave mag veelevoudigd en/of openbaar gemaakt worden
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan
ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

De Horizont

Ing'tassa

Guhutu

Kahat
Myrros

Zoutkreek

Zilverzee

Ixos

Kanonos

Driehoeks
Baai

Soltnis

Orax

Kadir

Ros Cliffe

Kanaak

Ing'Barry

Inghot

Inghaven

Trillis

Straat
Serif

Ing'sola

Eindhaven

Kaap
Werselwater

Kaap Het
Bittere Cinde

Het Nevelblauw

Ing'Maril

Westpunt

Schulbaai

Eofor

Geodurr

Telaa

Het Nauw van Drie

Ing'Perlin

de Meer

Midtom

de Inham

Ing'Ros

Vaspunt

de Vale Oceaan

De Oversteek

INHOUD

Elodia, een namiddag in een ver verleden	13
1. <i>Stralmist</i> zindeldag – bloedmaand	15
2. <i>Ten noorden van Kironos</i> zindeldag – bloedmaand	21
3. <i>Pier Zeventien</i> lindag – bloedmaand	26
4. <i>Kiringfort</i> lindag – bloedmaand	34
5. <i>Westpunt</i> lindag – bloedmaand	45
6. <i>Pier Zeventien en Noordertrek</i> lindag tot en met selmendag – bloedmaand	50
7. <i>Westpunt</i> selmendag – bloedmaand	60
8. <i>Kironos</i> selmendag – bloedmaand	64
9. <i>Kaap Het Bittere Einde</i> morndag – kroonmaand	74
10. <i>Ten zuiden van Kironos</i> morndag – kroonmaand	82
11. <i>Zilverzee</i> perndag – kroonmaand	88
12. <i>Een baai aan de westkust van Ing'bary</i> perndag – kroonmaand	97
13. <i>Een haven aan de oostkust van Ing'bary</i> – perndag – kroonmaand	102
14. <i>Zilverzee en Kironos</i> zafanderdag tot en met holmendag – kroonmaand	104
15. <i>Ten noorden van Kironos</i> holmendag – kroonmaand	113
16. <i>Kironos</i> holmendag – kroonmaand	117
17. <i>Kiringfort</i> lindag – kroonmaand	126
18. <i>Ten noorden van Kironos</i> lindag – kroonmaand	130

19. <i>Kiringfort</i> lindag – kroonmaand	140	39. <i>Phyrros en Lahaz</i> edindag en kushindag – vloedmaand	269
20. <i>In de omgeving van Kironos</i> salanderdag – kroonmaand	143	40. <i>Kiringfort</i> kushindag – vloedmaand	284
21. <i>De zuiderhaven van Kironos</i> salanderdag – kroonmaand	154	41. <i>Lahaz</i> shandag – vloedmaand	288
22. <i>Kironos</i> salanderdag – kroonmaand	156	42. <i>Lahaz</i> handag – vloedmaand	300
23. <i>Kironos</i> salanderdag – kroonmaand	161	43. <i>Kironos</i> zindeldag – vloedmaand	308
24. <i>Kironos</i> salanderdag – kroonmaand	170	44. <i>Kironos</i> akrandag – vloedmaand	323
25. <i>Kiringfort</i> salanderdag – kroonmaand	177	45. <i>Kironos</i> akrandag – vloedmaand	328
26. <i>Ten noorden van Kironos</i> narndag – kroonmaand	180	46. <i>Kironos</i> perndag – vloedmaand	336
27. <i>Kironos</i> narndag – kroonmaand	187	47. <i>Kironos</i> perndag – vloedmaand	344
28. <i>Kiringfort</i> narndag – kroonmaand	191	48. <i>Kironos</i> perndag – vloedmaand	356
29. <i>Kironos</i> narndag – kroonmaand	198	49. <i>Driehoeksbaai</i> zafanderdag – vloedmaand	361
30. <i>Kiringfort</i> narndag – kroonmaand	203	50. <i>Kironos</i> holmendag – vloedmaand	365
31. <i>Kironos</i> selmendag – kroonmaand	208	51. <i>Ing'maril en Nevelblauw</i> salanderdag tot en met orlandag – vloedmaand	369
32. <i>Kironos</i> selmendag – kroonmaand	220	52. <i>Kironos</i> larndag – vuurmaand	378
33. <i>Kiringfort</i> orlandag – kroonmaand	231	53. <i>Kironos</i> larndag – vuurmaand	388
34. <i>Kironos</i> orlandag – kroonmaand	238	54. <i>Kiringfort</i> larndag – vuurmaand	398
35. <i>Kiringfort</i> orlandag – kroonmaand	241	55. <i>Kiringfort</i> larndag – vuurmaand	405
36. <i>Kironos</i> morndag – vloedmaand	244	56. <i>Kiringfort</i> morndag – vuurmaand	421
37. <i>Zilverzee, Oversteek, Zuidzee</i> malarndag en orbusdag – vloedmaand	249	57. <i>Kaap Het Bittere Einde</i> shandag – vuurmaand	428
38. <i>Kironos</i> edindag – vloedmaand	260		

TIJDSAANDUIDINGEN IN HET DUBBELRIJK

Periodes

Periode van de Kraai
Periode van de Raaf
Periode van de Roek

Elke Periode bestaat uit 4 Termijnen.
Elke Termijn bestaat uit 36 dagen.

Dagen

1e Ploegdag
1e en 2e Zaaïdag
1e, 2e en 3e Broeidag
1e, 2e en 3e Kiemdag
1e en 2e Spruitdag
1e, 2e, 3e, 4e, 5e, 6e, 7e, 8e, 9e, 10e, 11e en 12e Groeidag
1e en 2e Bloesemdag
1e, 2e en 3e Vruchtdag
1e, 2e, 3e, 4e, 5e en 6e Oogstdag
1e en 2e Rustdag

TIJDSAANDUIDINGEN OP DE ZEVEN EILANDEN

De maanden van het jaar:

stilmaand
wachtmaand
nieuwmaand
wedermaand
lichtmaand
bloedmaand
kroonmaand
vloedmaand
vuurmaand
schaduwmaand

De dagen van de maand:

larndag	wurtsdag
trindag	tolndag
welmendag	akrandag
morndag	perndag
thurndag	zafanderdag
malarndag	omanderdag
orbusdag	holmendag
edindag	lindag
kushindag	salanderdag
shandag	narndag
polndag	selmendag
aldarndag	orlandag
zindeldag	

AAN BOORD VAN DE CHERON:

Leden van de Elfde Familie
(stormzingers):
Livar BarnPetri
Dinna BarneTona
En hun zoon en dochter:
Jairo BarnLivar
Vica BarneDinna
En de broer van Livar:
Vibor BarnPetri

Stormboothanden:

Trey
Eldith
Rossni
Morenne
Calli Zoutbaardsdochter
Raben Teller

AAN BOORD VAN DE DRAEMON:

Yazine
Alfus

ELODIA, EEN NAMIDDAG IN EEN VER VERLEDEN

Met toegeknepen ogen staarde Tolley naar de voorwerpen die voor hem op zijn werkblad lagen. Zijn linkerhand kwam omhoog en hij trok een paar maal aan het puntje van zijn linkeroorschelp, een gebaar dat hij vaak maakte wanneer hij diep in gedachten was. Van alle elben was hij degene met de langste, puntigste oren en hij werd er soms mee geplaagd. Iets waar hij zich niets van aantrok, want hij was persoonlijk juist trots op zijn hoog in de lucht stekende gehoororganen.

Een elbenhuid was nauwelijks in staat tot verkleuren, maar wie goed keek, zag dat er toch bijna iets van een blos op Tolleys wangen lag, veroorzaakt door zijn opwinding. Enkele uren lang had hij ingespannen doorgewerkt en de verschillende proefjes wezen allemaal op hetzelfde: alles zat boordevol *olkion*. De dikke pennen van de veren, de nagels, het stuk huid. Zelfs de oude, opgegraven botten en het ei uit het door zijn zus leeggeroofde nest. Alles wat aan een zilverbloed toebehoorde, was verzadigd van Magie.

Voorbij het Noordwoud, buiten de grenzen van Elodia, in het noordelijkste noorden van de wereld, zetelde een enorme zilverbloedkolonie op de hoge kliffen. Mens en dier hadden elkaar altijd met rust gelaten; een zilverbloed trok zich van zoiets nietigs als een mens niets aan en een mens bleef over het algemeen liever uit de buurt van wat een gevaarlijk beest kon zijn. Soms zagen de elben van het noorden de dieren naar een ander foerageergebied vliegen wanneer er tijdelijk voedselschaarste heerste, maar altijd keerden de draken na verloop van tijd weer terug. Zonder precies te kunnen zeggen waarom, waren de elben altijd opgelucht en tevreden wanneer ze de V-formaties opnieuw door de wolken zagen scheren op de terugweg naar hun hoge broedplaatsen. Het waren bijzondere wezens, dat begreep iedereen.

En nu begreep Tolley plotseling nog veel beter waarom dat zo was. Lang was het bestaan van zoiets als *olkion* onbevestigd gebleven, maar nu had hij het dan toch bewezen. Hij vroeg zich af of er ooit eerder mensen over

1. STRALMIST

ZINDELDAG – BLOEDMAAND

deze kennis hadden beschikt. Hij vermoedde van wel, het zou de oude naam *zilverbloed* verklaren, een woord dat de elben altijd waren blijven gebruiken, maar dat in andere landen, door andere volkeren, lang geleden vervangen was door het woord *draak*. Zilver was een kostbare grondstof, het was mooi, zeldzaam, net zo bijzonder als pure *olkion*. Of zou een zilverbloed werkelijk bloed hebben dat zilverkleurig was? Hij had nog geen drakenbloed weten te bemachtigen, Hij zou het natuurlijk graag bestuderen als hij daar de kans toe kreeg maar er was onmogelijk aan te komen. Je zou er een draak voor moeten doden. Of op zijn minst gevangen moeten nemen en het dier dan zodanig aan de ketting leggen dat je het bloed af kon nemen. Tolley liet zijn wijsvinger langs de eierschaal gaan. Of een draak temmen wellicht? Het dier zover zien te krijgen dat het je vrijwillig af en toe een aderlating toestond? Als er iets vol *olkion* moest zitten, dan was het wel het warme, verse bloed van het magische dier. Wat zou je allemaal kunnen doen met die wonderlijke substantie? Waarschijnlijk nog veel meer dan met de nagels, de huid en de veren die Tolley getest had en die van dode dieren afkomstig waren.

Er ontvouwde zich een weids panorama aan mogelijkheden in zijn hoofd. Hij zou beroemd worden met zijn ontdekking. Hij zou er dikke boeken over schrijven. Vanzelfsprekend zou hij alle eigenschappen van het magische *olkion* weten te ontrafelen en ontdekken welke toepassingen die stof de mens zou bieden. Er verscheen een glinstering in zijn ogen. Hoe rijk zou hij hiermee wel kunnen worden? Zijn naam zou eendaags op ieders lippen liggen. De belangrijkste elbe van zijn tijd zou hij zijn. Wat een prachtige toekomst ging hij tegemoet! Hij besepte onmiddellijk dat hij zijn ontdekking voorlopig geheim moest houden en alle proefjes in stilte moest doen, tot het moment dat hij de stof helemaal doorgrond had, om te voorkomen dat een ander ermee aan de haal ging. Magie was immers zoiets machtigs, zoiets groots. Nee, hij ging er nog niemand over vertellen. Misschien alleen zijn zuster Igra.

De reis was van Westpunt naar Kadir gegaan, om in het zuiden van Ing'tassa goederen uit Ing'maril te verhandelen. Van Kadir was de Sterre overgestoken naar Ros Cliffe, in het zuidwesten van Ing'bary, waar het schip zijn ruim vol roodhout laadde, een materiaal waar de Baryanen in opdracht van de Dwingers hun laatste honderdtallen kopereiken voor hadden moeten omhakken. Op de terugweg maakte De Sterre een kleine omweg langs Stralmist, aan de oostkust van het eiland, voordat het de terugtocht aanvaardde.

Raben en Calli waren eenmaal eerder in Stralmist geweest en hadden geen goede herinneringen aan het stadje.

'Het wemelde er toen al van de Dwingers,' vertelde Calli. 'En we waren min of meer slaags met ze geraakt.'

Zij en Raben kozen er daarom deze keer voor aan boord te blijven. Eldith en Rossni besloten een wandeling te gaan maken naar het marktplein.

'Als iemand het in zijn hoofd haalt om mij te Dwingen, dan wacht hem of haar een onaangename verrassing,' riep Rossni terwijl hij zijn arm door die van Eldith haakte. 'Bij mij ben je veilig.' Hij was immers zelf een Dwinger, al wist hij van de Zaghramongul, waar hij van afstamde, nog steeds niet veel.

'Neem Zindel mee,' verzocht Raben hem. 'Dan heeft die hond even een uitje.'

Calli wuifde met een slap handje een 'tot straks' naar hen en boog zich weer over haar leesvoer, een kapiteinslogboek, dat ze een tijdje terug van een schip had meegenomen dat gestrand was op een van de vele zandbanken van de Vale Oceaan.

Raben hing over de reling en staaarde, een tikje verveeld, naar de kade. Een paar sjouwers van een ander schip rolden houten vaten over de keien en maakten zo een hels kabaal. Een visser had een paar kratten uitgestald en verkocht zijn verse handel rechtstreeks aan zuinige dienstbodes met mandjes aan de arm en aan herbergiers die grotere hoeveelheden afnamen en daarom flink wilden afdingen. Een paar gardeleden kuierden over de

kade. Raben keek hen na. Ze droegen dezelfde uniformen als de gardeleden die hij in Kironos kende. Hoe zou het met Tonder zijn? De laatste keer dat Raben hem gesproken had, was de jongeman druk bezig geweest de stadspoorten te sluiten tegen de mengwezens die, aangespoord door een stel vogelheksen, wild waren geworden en grommend en bijtgraag in de rondte renden. In Ros Cliffe had hij gehoord dat het volk van Kironos sindsdien niet meer ongewapend over straat ging, het was niet veilig in de hoofdstad. Gelukkig woonde zijn moeder er niet meer, zij was bij de scheepstimmerman Haimo aan boord gegaan, de man die de vader van Calli bleek te zijn. Het was een idioot toeval geweest dat ze hem opnieuw ontmoet hadden destijds en dat er die familieband bleek te bestaan. Heel even had Raben gehoopt dat het tussen Calli's vader en zijn moeder iets zou worden, maar nee, er was niets moois opgebloeid tussen die twee. Haimo zocht nog altijd naar zijn Iruone, die volgens hem ooit door wierlingen was meegenomen, en Melloïse Teller verlangde terug naar de tijd dat ze met Rabens vader in het hofje had gewoond. Het schip dat Haimo voor zichzelf had gebouwd, heette de Magali en Raben had er de afgelopen weken in de havens die ze aan hadden gedaan naar gevraagd, maar de smalromp was nergens gesignaleerd. Hij en Calli hadden ooit afscheid genomen van Mel en Haimo in Vispunt, op Ing'roz, voordat ze de oversteek naar het Dubbelrijk in het oosten gingen maken. Hij zou zijn moeder zo graag vertellen wat ze daar allemaal hadden meegemaakt! En net zo verlangend was Calli waarschijnlijk om hun te vertellen over de vliegkunsten die ze zich eigen had gemaakt aan boord bij de stormzingers, die in het oosten op ethraschepen door de lucht zeilden. Menigeen hier in het Rijk van de Zeven Eilanden geloofde geen woord van hun verhalen.

'Heb je helemaal geen zin in een wandelingetje?' vroeg Raben over zijn schouder aan Calli. 'Ook niet als we alleen even langs de kade heen en weer gaan, beetje scheepjes kijken? Er ligt een dubbelmaster verderop en heb je gezien dat er net een schip binnenvaart met de vlag van Phyrros? Ze zijn inmiddels ook aan het laden en lossen bij die bolrompen uit Tassa en de een of andere sukkel heeft een hele zak meel laten vallen. Het ding ontplofte min of meer op de stenen, waardoor iedereen die er te dichtbij stond nu compleet wit is. Je kunt het hiervandaan net niet goed zien, maar ik geloof dat er een knokpartijtje is uitgebroken.' Hij wist precies hoe hij Calli uit haar tent moest lokken, ze was gek op de drukte in de havens:

al die verschillende soorten schepen, de vreemde talen en dialecten die klonken – en hoe er in al die talen zo prachtig gevloekt werd.

Met een toegeeflijke zucht smeed Calli haar boek aan de kant. 'Zolang we alle Dwingers uit de weg gaan,' waarschuwde ze, 'want we hebben Ros niet bij ons.'

Twee tellen later bonkten hun voeten over de houten loopplank naar beneden. Met een sprongetje belandde Calli op de keien en meteen zette ze de vaart erin, Raben moest een paar snelle passen maken om haar in te halen. Hij hoorde hoe ze diep ademhaalde, genietend van de geuren van de haven: de geur van teer en hout, van de zakken vol specerijen die geladen en gelost werden, van kratten vers gevangen vissen en de zilte geur van het tussen wal en schip op en neer klotsende zeewier. Boven hun hoofd krijsten de gitkopmeeuwen, de schooiers die je in de buurt van elk schip kon vinden. Op het eerste het beste schip dat ze passeerden, werd al meteen flink gevloekt en geschreeuwd, daar hing een in zeildoek gewikkeld stuk vracht gevaarlijk aan een touw heen en weer te zwaaien. Met een ruime boog liepen Raben en Calli eraan voorbij. Aan boord van het volgende schip werd gezongen en een scheepsmaat begeleidde het gezang met zijn mondorgeltje. Ze bleven staan om ernaar te luisteren.

Toen het liedje klaar was, nam de man zijn muziekinstrument tussen zijn lippen vandaan en hij knikte het tweetal op de kade vriendelijk toe. 'Mooi?'

'Prachtig,' vond Calli. 'Kent u ook dat lied van de zeeman die zijn Roslinde mist die hij achter moest laten op het strand?'

'Jazeker.' De man begon de melodie direct te spelen en aan boord bromden een paar zeelieden zachtjes wat woorden mee.

Toen het afgelopen was, klapte Calli in haar handen en ze lachte de muzikant toe, maar Raben zag dat het glimlachje dat om haar mondhoeken lag iets droevigs had. Hij probeerde zich te herinneren wie er aan boord van de Razernij zo vaak dat lied gezongen had.

'Komen jullie van een van de schepen?' vroeg de muzikale scheepsmaat. Het was immers echt een zeemanslied waar Calli hem om verzocht had. Calli bevestigde het door binnensmonds te mompelen: 'Ja, we liggen daar, verderop.'

Raben wist dat ze zich doodschaamde. De Sterre stond bekend als een Marils schip dat in opdracht van de Zaghramongul voer, die het hele oostereiland hadden bezet. En de manier van handeldrijven van die

Dwingers was verre van eerlijk. Raben, Calli, Rossni en Eldith waren met zijn vieren op het eerste het beste schip dat hen uit Schutbaai mee wilde nemen aangemonsterd, ze hadden zich de tijd niet gegund erg kritisch te zijn; Calli wilde de zee op, zo snel mogelijk. In elke haven die ze hadden aangedaan, had Calli gevraagd naar piraten. Ze had verschillende antwoorden gekregen. Een enkeling had een piratenbak gesignaleerd, of van een overval gehoord, maar heel duidelijke aanwijzingen had niemand hun weten te geven. Calli was uiteraard op zoek naar haar geliefde Zuran Zoutbaard, maar van hem had men kennelijk al een poosje niets gehoord. Ook nu kon ze het weer niet laten er langs haar neus weg naar te informeren. 'Waar zijn jullie vandaan gekomen? Oh, Ing'lot? Hoe was het daar, nog iets leuks meegemaakt onderweg? Ook niets vervelends, geen tentakelvissen of eh... piraten of zo?'

De muzikant schudde zijn hoofd. 'Gelukkig niet. In Langhaven sprak ik een chirurgijn die beweerde dat de Razernij weer tussen de Kapen heen en weer spookt. Hij z-'

De man kreeg de kans niet zijn zin af te maken, want Calli onderbrak hem door met overslaande stem te gillen: 'De Razernij?!' Ze schraapte haar keel en deed haar best een wat neutraler gezicht te trekken. 'Is dat niet het schip van die ehm... kom, hoe heet-ie ook weer... Zoutbaard?' 'Ja, maar volgens die chirurgijn heeft het tegenwoordig een andere kapitein.'

'Nee!' krijste Calli ontzet.

Met een scherpe por in haar rug probeerde Raben haar zover te krijgen dat ze haar stemvolume enigszins dempte.

'Ben effe kwijt hoe zijn naam luidde...' De muzikant dacht een paar tellen na, turend naar zijn mondorgel alsof het antwoord op zijn vraag zich daarin schuilhield. 'Het was zoiets als... Momo. Geloof ik. Nee, ik weet het weer, het was Zo-zo.' Hij grinnikte. 'Nou, dan zal zijn bemanning niet veel vertrouwen in hem hebben, wel?' Hij schokschouderde. 'Of misschien was het toch iets anders. Yoyo. Slomo. Weet ik veel. Het klonk in elk geval niet erg indrukwekkend, voor een zeerover.'

Calli deed haar best nog meer informatie uit de man te persen, maar hij kon haar niet meer vertellen en hij had alles tenslotte ook maar van horen zeggen.

Met stijve passen wandelde Calli traag verder langs de kade, diep in gedachten. Eenmaal buiten gehoorsafstand bleef ze staan en ze keek Raben

vragend aan. 'Solo?' Er lag een wereld aan gekoesterde hoop in die paar klanken.

Rabens ogen lichtten op. 'Natuurlijk! De enige aan wie Zuran Zoutbaard zijn schip af zou staan: zijn eigen zoon! Geen overval maar een overdracht. Ik vond het al zo idioot klinken: Zoutbaards bemanning dienend onder een andere kapitein? In geen honderd jaar. Tenzij het familie is.'

'Denk je dat Zuurtje zijn schip zomaar, vrijwillig, aan Solandro heeft gegeven?'

'Misschien had hij medelijden met hem, gezien het feit dat Solo zijn Goudvin was kwijtgeraakt aan de Kirs.'

'Zuurtje? Medelijden?' Calli keek Raben spottend aan. 'En zie je het voor je: Solandro in de kapiteinshut en Zoutbaard afgedaald naar een hangmat op het tussendek? Hij zou nog liever zijn nek in een strop steken.'

'Misschien heeft hij de Razernij vaarwel gezegd.'

Calli's wenkbrauwen klommen nog hoger. 'Hah!' Ze bleef Raben een paar tellen ongelovig aanstaren. 'Om waar precies heen te gaan? Naar het armenhuis?'

Het plezier in de wandeling had Calli verlaten en ongedurig, af en toe schoppend naar een steentje, slenterde ze terug naar De Sterre. Ze klom weer aan dek en trok zich terug in een hoekje met haar logboek.

Raben ging terug naar zijn plek bij de reling. Af en toe wierp hij een blik in Calli's richting. Hij zag dat ze nauwelijks las, ze bladerde maar wat in het kapiteinslogboek heen en weer. Een plotselinge ingeving deed hem om zijn as spinnen. 'Cal! Wat zou je denken van Pier Zeventien?'

Het logboek glipte Calli uit handen en landde met een doffe dreun op de dekplanken. 'Pier Zeventien, natuurlijk! Die ouwe slapjanus zit gewoon lekker hele dagen rum te hijsen met de Vis!'

Het veranderde direct al Calli's plannen. Bij terugkeer aan boord van De Sterre kregen Rossni en Eldith te horen waar de reis heen zou gaan. 'Maar het klinkt allemaal nogal vaag,' vond Rossni.

Ook Eldith keek bezorgd. 'Je hebt het allemaal alleen maar van horen zeggen, Cal. Iemand dácht dat de Razernij rond de kapen gesignaleerd was en iemand méénde dat de kapitein van het schip een naam had die klonk als Solo. En jij en Raben dénken ook alleen maar dat Zoutbaard dan wel eens bij die ehm... Vis zou kunnen zitten.'

‘Bereid je voor op een teleurstelling,’ waarschuwde Rossni. Maar Calli wilde van geen tegenwerpingen weten. ‘We gaan naar Pier Zeventien,’ bleef ze bij haar besluit. ‘Dat stelletje bejaarde zeerotten zit op het dek van het bootje van de Vis, heerlijk in het zonnetje, gelukzalig te pimpelen de ganse dag, wedden?’ De Sterre zou de volgende ochtend terugkeren naar Ing’maril, dus voor het eerste deel van hun reis hoefden ze niets te wijzigen. ‘Maar eenmaal in Elmholm gaan wij van boord,’ deelde Calli de kapitein simpelweg mee. Ze hadden geen contract dat een dergelijke actie verbood, en hij kon hen niet tegenhouden.

2. TEN NOORDEN VAN KIRONOS

ZINDELDAG – BLOEDMAAND

De onrust die zich van haar meester had gemaakt, dreef de vogelheks telkens weer naar de hoogste vensters van de toren, om uit te kijken over de zomergroene heuvels, de golven van de Driehoeksbaai, de boomtoppen. Af en toe tuurde ze een poosje met geconcentreerde blik naar de pannendaken van Kironos, de hoofdstad die zich verschanst had achter zijn muren met bewaakte poorten, of naar het ongenaakbare Kiringfort op zijn zwartgranieten rotsen. Aenor was de enige die het zo heftig voelde, die onrust, die vrees, geen van de andere vrouwen had er zoveel last van als zij en Mhirin had het zelfs geprobeerd weg te lachen, wat haar op een berisping van Ulesha was komen te staan. ‘Aenor is van het oude bloed, Mhirin, vergis je niet,’ had ze gezegd, ‘de Morrisans waren altijd de meest bedreven vrouwen van de Shila-haq.’ Er waren drie Gezellen met hen meegekomen naar Ing’tassa en met enige regelmaat lieten de vrouwen hen de stad bezoeken om daar hun oor te luisteren te leggen. Ze keerden zelden terug met nieuws, er waren nauwelijks ontwikkelingen, niet in de stad, niet op het Kiringfort, niet op het eiland. De overgebleven Kirs hielden zich schuil achter hun kantelen, omringd door tot de tanden gewapende gardisten. Ze lieten zich amper zien en deden weinig om hun volk gerust te stellen. De stedelingen verlieten hun ommuurde straten alleen in uiterste nood en trokken dan in groepen langs de wegen. Ook zij hadden zich bewapend of gingen, wanneer ze niet over heuse wapens beschikten, desnoods met snoeischaren, mestvorken en scherp keukengerei naar buiten. De mengwezens, ontstaan uit de mislukte experimenten van de monnik Himmondar en zijn leerling Shintelle, slopen, kropen en strompelden nog altijd door het landschap, overal verjaagd en buitengesloten, ontspoord en vals geworden. De Zwarte Horde was een ware plaag. De Shila-haq hadden weinig van hen te vrezen en hun knechten konden zich verdedigen met hun stormenzang, maar de Tassanen konden weinig anders doen dan zich erbij neerleggen dat hun omgeving niet veilig meer was. Velen waren vertrokken, verhuisd naar familie in het achterland of op goed geluk naar een ander eiland uitgeweken. De legende